

jok življenja — — — Okleniva se, tovariš, kako sva majhna, kako sva nična v svoji rodni hiši! . . . Kako sva mogočna! Zemlji in solncu sva brata in vsem brezbrojnim zvezdam, v nebesnih meglah nam je tekla skupna zibel!

Sedaj pa lahko noč! Jutri pa, ko bode zahajalo solnce, pridi zopet sem na obrežje in sedi k meni! Pa bodeva govorila o življenju po tujih svetovih in iskala človeka po vesoljstvu. Izprehajala se bodeva po sedmerih zemeljskih sesticah in po svetovih, ki jim sijejo mnogotera, vijoličasta, rdeča in zelena solnca. Spoznavajoč prirodo, postaneva deležna njene neskončnosti!

Po noči žalost gre z menoj . . .

Po noči žalost gre z menoj	In jaz poslavljam se od nje
v poljano širno, v božji mir,	v križpotu razsvetljenih cest.
pozdravlja naju temni les	krog naju rože govore,
in kaže pota netopir.	nad nama glorijska je zvezd.

Te rože solncu zamolče,
kar v noči si šepečejo,
le zvezde jih poslušajo . . .
poslušajo, trepečejo. —

Vida.

Noč . . .

Sredi meglene ravnine	Tiho, samotno v poljani
vrbe samotne sanjajo;	potok pod ledom spi . . .
nad oledenelim potokom	Vse je umrlo, kar cvetelo
snežne vrhove klanjajo.	nekedanje je dni . . .

Vse je umrlo, dekle,
kar je cvetelo nekoč;
nad ljubeznijo mrtvo
zgrinja črna se noč! . . .

Borisov.